

[Behnke]

man har et par deputationer inde og så spiser et stykke kranssekage og så bliver enige om, hvad der skal ske. Det er en meget større arbejdsopgave, der ligger, hvis man ønsker at få et decideret samarbejde mellem arbejdsmarkedets parter og Folketinget om hele spørgsmålet om, hvorvidt skatter og lønninger skal følges ad, eller om man vil have en ny balance i tingene, og Fremskridtspartiet vil som sagt gerne hilse det velkommen; det har vi foreslået mange gange før.

Men det er bare ikke nok. Befolkningen har i den grad behov for skattelettelser, at det høje Ting faktisk burde gøre det til en bunden opgave for sig selv at sikre, at vi får nogle solide skattelettelser, en reduktion ikke mindst af de direkte skatter.

For nogle år siden blev der indført begrebet »fremmede tjenesteydelser« i finansloven. Regeringen ville liberalisere og havde til hensigt at forbedre og rationalisere den offentlige sektor gennem indkøb af tjenesteydelser fra private firmaer og organisationer. De faktiske forhold er imidlertid, at kontoen for fremmede tjenesteydelser er steget voldsomt i de senere år, og konti, hvor der så til gengæld burde have været tale om besparelser, konti som løn, merarbejde og overarbejde, ja, de stiger også fortsat. Med andre ord har fænomenet blot betydet endnu flere udgifter.

En af årsagerne til, at begrebet fremmede tjenesteydelser måske ikke er blevet til mere end det, det er blevet til, er, at man også har opfundet en anden konto, nemlig indtægtsdækket virksomhed. Her var det igen regeringens intention, at man på denne konto skulle gøre det muligt for det offentlige at sælge ud af viden og ekspertise til private virksomheder. Desværre er der meget, der peger på, at de to konti tilsammen er et nydeligt arrangeret cirkus: Et ministerium eller et departement sælger ydelser til et andet, og det konteres så det ene sted som indtægtsdækket virksomhed og et andet sted som køb af fremmede ydelser, et princip, som selvfølgelig er smart for de folk, som tror og kæmper for en større offentlig sektor, men et princip, som helt klart er med til at forhindre den modernisering og liberalisering, som regeringen i hvert tilfælde før snakkede så meget om. Det ville derfor være mere oplysende, om de virkelig eksterne køb og salg stod separat og ikke som nu var blandet sammen med det interne cirkus.

Det er svagt, at regeringen ikke magter at styre den offentlige sektor bedre, men det skyldes igen, at det er upopulært at forlange besparelser, det er straks meget hyggeligere at kunne uddele milde gaver til alle de gode venner i den offentlige sektor. Men den parlamentariske konsekvens, som Fremskridtspartiet i øvrigt har påpeget flere gange, er altså, at vi kan risikere at få en situation, som flere og flere såkaldt lærde også har påpeget i aviskronikker, at antallet af offentligt ansatte er så mange, at hvis de stiftede deres eget parti med et punkt på partiprogrammet, nemlig en stadig forøgelse af den offentlige sektor, ville de udgøre en majoritet, der kunne vælge deres eget parti igen og igen, og de ville så bare kunne forøge de offentlige udgifter. Det er ikke demokrati længere, så er det flertalsdiktatur, og vi er alt for ubehagelig langt på vej mod »the point of no return«, som det er blevet udtrykt i en aviskronik.

Når riget fattes penge, ville det være naturligt, at man i det mindste begrænsede sig til at køre videre med det bestående. Men kigger vi på finanslovsforslaget for 1988, er der masser af steder, hvor man ønsker at sætte nye projekter i gang og fortsætte igangværende nye projekter. Finansloven rummer anlægsudgifter på i alt 8,8 mia. kr., og det er altså udgifter til nye og igangværende nye projekter, og netop fordi en væsentlig del af det er decideret nye projekter, vil bevillingen af disse anlægsudgifter for 1988 betyde forpligtelser for mange år fremover for hele den offentlige sektor. Budgetredegørelsen for oktober 1987 kunne fortælle, at der er 50 mia. kr. i investeringer i hele den offentlige sektor, og vi skal jo altså huske på, at de penge, der anvendes i den offentlige sektor, er penge, som bliver fjernet fra den private sektor, og som derfor forhindrer en ekspansion i den private sektor, en ekspansion, som skal være med til at gøre samfundskagen større, så der bliver mere til os alle sammen.

Jeg skal også bruge lejligheden til at gøre opmærksom på nogle af de forhold, som Fremskridtspartiet mener er helt urimelige i dette forslag til finanslov. Det hellige Kulturministerium, som et flertal her i huset har vedtaget ikke må udsættes for besparelser, vil for 1988 bruge over 1,8 mia. kr., hvilket ikke umiddelbart lyder af så meget, men sammenligner man det, så er det rent faktisk det, der svarer til driften af 3 rigshospitaler.